

Decidir la cultura des del territori

Published by [Interacció](#) [1] on 11/12/2024 - 15:50 | Last modification: 20/08/2026 - 14:15

International approaches to local cultural decision making parteix d'una constatació especialment pertinent en el context britànic actual: **descentralitzar competències culturals no equival necessàriament a descentralitzar la capacitat de decidir**. A partir d'una conversa amb responsables culturals del Canadà, el Brasil, els Països Baixos, Portugal i diverses xarxes internacionals, Culture Commons explora quines estructures permeten que governs locals, organitzacions culturals i ciutadania intervinguin realment en la definició de les polítiques culturals.

El document s'inscriu en *The future of local cultural decision making*, un programa de política pública oberta que estudia els possibles efectes d'una major devolució de poder cultural al Regne Unit. La comparació internacional no busca identificar un model que es pugui importar, sinó observar mecanismes de governança que ja funcionen en contextos polítics molt diferents.

Una primera qüestió és **l'escala de la governança**. Les experiències analitzades mostren que les responsabilitats culturals es distribueixen entre nivells nacionals, regionals i locals, i que la qualitat de la política cultural depèn en bona part de les infraestructures que permeten relacionar-los. El problema no és només quines competències corresponen a cada administració, sinó com circulen les decisions, els recursos i el coneixement entre aquestes escales. El document assenyalava precisament que aquesta coordinació multinivell continua sent insuficient en molts contextos.

La descentralització cultural adquireix sentit quan el poder de decisió pot circular entre administracions, institucions i comunitats.

Aquesta mirada porta el text cap a la participació ciutadana. Algunes experiències converteixen la consulta local en una condició prèvia de les noves polítiques; altres creen consells de residents, pressupostos participatius o representació comunitària dins les institucions. Resulta especialment significativa l'experiència d'administracions que encarreguen a artistes vinculats al territori els processos de consulta pública. En lloc de convocar la ciutadania als espais institucionals habituals, les consultes es desplacen cap als llocs on ja transcorre la vida quotidiana. Segons els participants, això permet arribar a persones habitualment absents dels processos municipals i construir relacions de confiança.

El document també amplia què significa actuar localment. La política cultural de proximitat apareix vinculada al suport a la creativitat quotidiana, als centres comunitaris, als espais assequibles per a artistes i a formes culturals que poden quedar fora de les grans institucions. Iniciatives com els consells ciutadans, les assemblees, els pressupostos participatius o els organismes intermediaris mostren que **la qüestió no és únicament acostar l'oferta cultural, sinó obrir els llocs des d'on es decideixen les prioritats i els recursos**.

Aquí apareix una de les tensions més valuoses de l'informe. Augmentar la participació ciutadana no resol automàticament el problema democràtic de la política cultural. Els participants es pregunten què passa amb les expressions minoritàries, experimentals o poc visibles si les decisions depenen principalment de preferències

majoritàries. També alerten del risc d'afegir noves responsabilitats participatives a un sector cultural caracteritzat per la precarietat i per un finançament excessivament vinculat a projectes. Democratitzar les decisions exigeix, per tant, pensar simultàniament en la representació ciutadana i en les condicions materials que sostenen l'ecosistema cultural.

Aquesta tensió desemboca en una pregunta institucional més profunda: **quines institucions culturals necessitem per al futur?** L'informe apunta cap a organismes més àgils, interdisciplinaris i capaços d'actuar com a intermediaris entre administracions, professionals i comunitats. També reclama revisar sistemes d'avaluació excessivament centrats en costos i retorns financers, insuficients per captar els efectes socials i culturals de les polítiques.

L'interès del document resideix menys en les experiències concretes que enumera que en el desplaçament que proposa: de la descentralització administrativa a la **distribució efectiva de la capacitat de decidir**. El seu límit deriva del mateix format. És una síntesi d'una taula rodona i, per tant, les experiències apareixen de manera desigual i sense prou evidència per valorar-ne resultats o transferibilitat. La seva aportació és sobretot exploratòria: identifica tensions que qualsevol política cultural local hauria d'afrontar abans de donar per fet que més participació o més descentralització produeixen, per si soles, una governança més democràtica.

Referència

Culture Commons. (2024). *International approaches to local cultural decision making*. Culture Commons, British Council & Calouste Gulbenkian Foundation (UK Branch).

[Text complet \(pdf\)](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Tags: governança cultural

Tags: polítiques culturals

Tags: participació cultural

Tags: desenvolupament territorial

Tags: internacionalització cultural

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2024/12/decidir-la-cultura>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/ig8international.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/9667>